

Fluid one (2011) • 18x24cm

Fluid two (2011) • 18x24cm

In de jaren tussen haar afstuderen en nu is er veel gebeurd in het leven van Boerema. Het is tekenend voor haar toewijding aan de beeldende kunst dat ze af en toe periodes van reflectie en studie inlast om zich als mens en kunstenaar verder te kunnen ontwikkelen.

abstracte landschappen met een duidelijke onder- en bovenkant. Door het combineren van horizontale en verticale kleurvlakken, én door het gebruik van rasters, weet ze een soort innerlijke landschappen te creëren die niet alleen diepte, maar ook diepgang hebben.

Een doek als *Am Fenster* (2008) vertelt alleen al door de contrasten in de verf-behandeling een verhaal waarbij de felle kleuren zorgen voor een emotionele ondertoon. Als voorgrond fungeert een getourmenteerde organische vorm in rood en oranje tegen een achtergrond van een basaal vorm gegeven asfaltweg in een roze landschap. In het grijs-zwarte raster achter het eerste plan herken je elementen van spuitlak, terwijl de figuur op de voorgrond ontstaan is door het in elkaar laten overlopen van de vloeibare pigmenten rood een geel. Surrealistisch misschien, maar ook ontroerend door de ongemakkelijke tegenstelling tussen vorm en het vermoeden van een verhaal. De titel suggereert eenzelfde vervreemding: je kijkt als buitenstaander

door een venster naar de wereld, maar maakt daar op dat moment geen deel van uit.

Balans

Het meer recente schilderij *Kadaster* (2012) is veel meer uitgebalanceerd. Sommige verticale banen zijn met het liniaal getrokken, net als het prominente rode *venster* dat een uitzicht binnen dit panoramische *bergland-schap* vormt. Het redelijk realistische bergmassief en de rafelige, door uitlopers in de verf gevormde, voet ervan staan haaks op de strenge geometrie van de linkerkant van het doek, maar door de kleurbehandeling en alweer de suggestie van diepte versmelten de meetkundige en organische partijen tot één harmonieus geheel, waarbinnen je steeds nieuwe gezichtspunten ontdekt. Nieuw is dat ze inmiddels ook op heel kleine formaten werkt. Het tweeluik *Fluid I en II* (2011) is daar een heel geslaagd voorbeeld van. Hier bereikt ze de gelaagd-

heid die ze zoekt door te experimenteren met *Carpacol*, een substantie waarmee je onbewerkt linnen kunt voorzien van een grondlaag. Door deze wasachtige pasta als een soort vernis te gebruiken, krijgen de onderliggende acryllagen een geheimzinnig waas, wat bijdraagt aan de idyllische sfeer van deze twee geabstraheerde *land-schapjes*.

Toewijding

In de jaren tussen haar afstuderen en nu is er veel gebeurd in het leven van Boerema. Het is tekenend voor haar toewijding aan de beeldende kunst dat ze af en toe periodes van reflectie en studie inlast om zich als mens en kunstenaar verder te kunnen ontwikkelen. Als geen ander weet ze dat het leven niet maakbaar en soms zelfs uitgesproken wreed is, maar ze heeft de veerkracht en het talent om daar iets mee te doen. De uitspraak "Wat je doet, gaat wel ergens over" van de door haar bewonderde schilder Howard Hodgkin werd een soort geestelijke leidraad voor de kunstenaars. "In die zin", zegt Boerema, "schilder ik herinneringen." Ze is getrouwd met beeldend kunstenaar Remco Dikken en heeft als aanvulling op hun levensonderhoud een bedrijf in kunsttransport opgericht, Beeldbus. Een aan haar werk gerelateerde activiteit die veel boeiende contacten oplevert met verwante zielen uit de kunstwereld. Mede daardoor heeft ze haar aangeboren schuchterheid overwonnen en durft ze zich eindelijk met trots beeldend kunstenaar te noemen. En terecht, zoals te zien is in Hengelo en in februari en maart ook in Galerie De Compagnie in Dordrecht. ■

Elke brief wordt met aandacht gelezen en soms, wanneer naam en adres bekend zijn, geplaatst; (te) lange brieven kunnen worden ingekort.

Zonder politieke historische kennis belangrijk nabij Rutte

Naar aanleiding van de bijdrage van Jan Medendorp in *de Roskam* van 20 januari heb ik de behoefte te reageren. Na een tijdje weg-geweest te zijn is Jan Medendorp alweer een poos terug, maar het is er niet beter op geworden. De man heeft elke kritische zin zo langzamerhand verloren. Hij schurkt meer dan ooit aan tegen de macht en hij wil meer dan ooit graag volop meeglanzen in een glanzende omgeving.

Dat hij graag naast Mark Rutte staat, zodat hij ook een beetje belangrijk wordt, dat is nog geen reden om in de pen te klimmen. Wel dat hij de indruk wekt dat Rutte de beste minister-president sinds de Tweede Wereldoorlog is. Daar smooit zijn poging om belangrijk te worden naast de belangrijk meneer Rutte in historische falsificatie. Hij wekt namelijk de indruk dat het geen toeval is dat de VVD in de peilingen stijgt, waar de PVV zetels verliest en het CDA volgens de belangrijke schrijver niet of nauwelijks meer bestaat. In slecht Nederlands staat er dan: 'Dat is slechts aan één man te danken, ben ik inmiddels achter. Aan Mark Rutte.'

Regeringspartijen verliezen altijd, aldus Jan Medendorp. Sla de ontwikkelingen (na de Tweede Wereldoorlog) er maar op na, schrijft hij. Dat hij weinig leest en zich nauwelijks verdiept in achtergronden, dat is wel bekend, liever loopt hij in het licht van anderen en hangt daar de bestudeerdheid uit, maar zo finaal de plank mis-slaan, dat is toch wrang.

Mark Rutte, althans zijn partij, de VVD, staat in de peilingen gewoon op verlies. Dat is de eerste fout. Een veel grotere fout, want zonder historie geen toekomst, is de vaststelling van Jan Medendorp dat regeringspartijen altijd verliezen. Dat is dus gewoon onjuist. Het door hem achteloos aan de dijk gezette CDA, dat inderdaad moeilijke tijden meemaakt door onhandig politiek opereren, heeft regelmatig veel gewonnen, terwijl het in de regering zat. Dat gebeurde voorheen met de KVP, tijd van Romme. Ook de PvdA heeft fors gewonnen als regeringspartij, onder Den Uyl, een historische overwinning in 1977, waarna de formatie werd verloren door rode hoogmoed, maar dat is iets anders.

Mark Rutte

Het is Jan Medendorp allemaal niet bekend. Hij scharrelt liever wat rond bij de huidige premier Rutte, die hij een 'snotneus' noemt, om hem daarna op het schild te hijsen, want Rutte wordt ondanks zijn snotneuzigheid met een 'zeer ervaren politicus' vergeleken. Ach, toch, Rutte was al fractievoorzitter, had al staatssecretariaten en is dus door de wol geverfd, maar dat was Jan

Medendorp even vergeten. Of hij wist het echt niet, wat erger is. Dat Rutte volgens hem respect, betrokkenheid en ontzag kweekt, het zal wel, in elk geval bij zijn vrienden Henk Bolk en Hennie van der Most, toevallig(!) ook vrienden van Jan Medendorp. Zolang ze bij de winnaars horen en belangrijk zijn.

B. Nijhuis, Enschede